

I. kapitola

A je to tu zas.

V krku mě pálí žaludeční šťávy. Polknu a otřu si spodní ret. Mám pocit, že se mi rozskočí hlava, jako bych v ní měla uvězněného archeologa, který mi dlátkem kutá do lebeční kosti. Opřu se o studený keramický obklad na zdi a snažím se to všechno – zvracení, bolest hlavy, strašidelné sny i šílenství – zarazit.

Hrouťí se mi celý svět.

Vyjdu ze záchodu a dopotácím se k zrcadlu. Mám zarudlé oči, pleť pod nimi temně šedou. Upravím si culík. Bradu mám potřísněnou zvratky. Setru ten hnus rukou a zastrčím uvolněné tmavé pramínky za uši. Ze všeho nejvíc bych teď potřebovala horkou vanu, ale hlava mi třeští tak silně, že si musím okamžitě lehnout.

Pořádně si vyčistím zuby, několikrát si vypláchnu pusou ústní vodou a pak se doveleču přes společenskou místnost zpátky do pokoje. Obě moje spolubydlící, Drea a Amber, spí. Je mi jasné, že bych je mohla vzbudit, že by určitě chtěly vědět, co se děje – vzhledem k událostem loňského roku – jenže já to vědět nechci. Rozhodně ne dneska v noci.

Vezmu si z Dreina toaletního stolku rtěnku a zpod postele vytáhnu zápisník. Nalistuju prázdný papír a tmavě červenou rtěnkou na něj napíšu písmeno *M*. Snažím se, aby vypadalo zrovna tak rozmazaně a upatlaně jako ve snu, který se mi před chvílí zdál.

Vytrhnu list z notesu a strčím ho do kapsičky pyžama. Lehnu si do postele, peřinu přetáhnu přes uši, abych neslyšela Amberino chrápání. Už zase se mi dělá špatně, žaludeční šťávy se mi čeří a vyvěrají jako rozžhavená láva. Existuje jen jediný způsob, jak bych se mohla uklidnit.

Vyndám z kouzelného šuplíku – tedy ze spodní zásuvky komody – františka, nepoužitou černou svíčku, žiletku a další zařikávací pomůcky včetně hroznového vína, které jsem si půjčila z Dreiny miniledničky. Naskládám vše do hliněné nádoby a chystám se k odchodu. Jenže mě hrozně bolí hlava. Posadím se a koukám na Amber a Dreu spící na palandě; dorůstající měsíc hází stín na Amber ležící nahoře. Otočí se, ale chrápe dál – pusu má dokořán, prsa se jí zvedají a zase klesají, z hlavy jí trčí šest třešňově rudých culíků. Drea si ve spaní zakryje rukou ucho, zlaté vlasy má spletené do dvou dokonale rozčuchaných copů.

Říkám si, jestli je s tím mám vůbec otravovat. Jestli třeba nejsem přetažená. Zatím se to stalo jen dvakrát a navíc by příští sobotu měla Maura narozeniny. Tím to asi bude. Nebo na mě jen leze chřipka.

Držím si hliněnou nádobku pod paží, vezmu z šuplíku baterku, vyjdu z pokoje a projdu společenskou místností. Dveře do kotelny jsou ve vestibulu.

Scházím po zaprášených dřevěných schodech, na cestu si svítím baterkou. Klidně bych mohla zapnout světlo, ale moc dobře vím, že by mě hlava z náhlého náporu umělého osvětlení rozbolela ještě víc. Smiřuju se tedy s tmou, představuju si, že je to pomačkaný samet, který mi obemyká tělo a vede mě po rozvrzaných schodech dál do kotelny.

Páchne to tu plesnivinou, jako by sem někudy zatékalo. Snažím se myslet jen na svůj dech, ale nějak se nemůžu soustředit. Nejspíš to bude tím, že mi není dobře. Nebo tím, že od posledního období děsivých snů uplynul přesně rok a část mého já má strach, že tentokrát nebudu schopná hrozivým událostem zabránit.

Zhluboka se nadechnu a přejdou betonovou podlahu. V kotelně není skoro nic, jen starý chrčivý kotel, zrezivělá nádrž

na vodu, nábytek z pokojů, který čeká na opravu, a pod stropem spousta měděných trubek. Hlavně tu můžu být sama a nemusím se bát, že mě někdo vyruší nebo že někoho vzbudím.

Rozestavím si pomůcky na připravený oltářík – starou dřevou desku stolu – a zapálím františka. Nejdřív vezmu do ruky hroznové víno a opatrně ho protáhnu kouřem, aby nasáklo levandulovou vůní. Postupně takhle zasvětim všechny přísady, sleduju dlouhé šedé spirály kouře, které se mi přelévají po kůži, a pociťuju uklidňující účinek levandule.

Žaludek mi netrpělivě zabrblá. Dotknu se naolejovaným prstem vrchního konce černé svíčky. „Jak nahoře,“ zašeptám a dotknu se i druhého konce, „tak i dole.“ Vezmu svíčku veprostřed, jedu prstem nahoru a pak dolů, abych ji potřela celou.

Chytnu namazanou svíčku za spodní konec a žiletkou vyryju do vosku Mauroino jméno. Při vzpomínce na Mauru se mi roztřesou prsty.

Při vzpomínce na to, co se stalo.

Při představě, co by to mohlo znamenat.

Třikrát otočím svíčku proti směru hodinových ručiček, myslím přitom na očištění a na opačnou stranu svíčky vyryju „odpočívej v pokoji“, abych se jednou provždy zbavila pocitu viny.

Zapálím svíčku a chvíli se dívám, jak rozežhřátý, inkoustově černý vosk vytváří kolem knotu jezírko. Pak vytáhnu z kapsy ten papír a upřeně prohlížím písmeno *M – M* jako Maura nebo jako mord. Nevím.

Hodím papír do hliněné nádobky a pak otrhám kuličky hroznového vína. „Mauro, Mauro, odpočívej v pokoji,“ šeptám. „Ať se tvůj duch už ničeho nebojí.“ Hodím hroznové víno do nádobky, rozmačkám ho palcem a představuju si, jak mi obsah žaludku víří a promíchává se zároveň s tím, jak mi konečky prstů obtéká načervenalá hroznová šťáva. Několikrát hroznové víno zakapu mátovou silicí a pak vše promísím prsty. Mátová cukrkandlová vůně splývá s vůní levandule a přebíjí aroma hroznové šťávy.

„Mauro, Mauro, tak už dost,“ zašeptám. „Nebudeme opakovat minulost.“ Odříkávám tyhle dvě věty pořád dokola a soustředěně přitom pozoruju černou svíčku, na které už pomalu

začíná mizet slovo Maura. Představuju si, jak mi máta zaceluje žaludek a pohlcuje hroznovou šťávu.

Několik minut medituju o tomhle zaříkadle a pak se ve světle svíčky podívám na hodinky – je 4:05. Chci svíčku odnést na pokoj a postavit si ji k posteli, aby shořela úplně celá. Uhasím františka, přendám lžící mátovo-hroznovou směs do igelitového pytlíku a naskládám jednotlivé předměty do hliněné nádoby. Naštěstí cítím, že se mi žaludek začíná uklidňovat. Třeba konečně usnu.

Posbírám si své věci a chci vyrazit zpátky nahoru, když vtom v rohu u nádrže na vodu něco bouchne.

„Haló?“ Vstanu; na betonové podlaze zaskřípou kolečka rozbité židle. Posvítím si baterkou před sebe, ale kužel světla je moc tenký, takže ve tmě nevidím skoro nic. Popojdu k nádrži. Vidím, že okno za ní je nepatrně pootevřené.

Na podlaze zaznamenám nějaký pohyb, jako by někdo popošel o krok.

„Haló?“ řeknu ještě jednou. „Kdo je to?“ Třesou se mi ruce. Svírá se mi srdce. Snažím si namluvit, že si jen nejspíš někdo zapomněl klíče. Že tudy jen někdo leze dovnitř, protože správce budovu o půlnoci zamyká.

Popojdu ještě blíž. Nádrž je jen kousek ode mě, ale nedosáhnu na ni. „Okamžitě VYLEZ!“

„Stacey?“ ozve se zpoza nádrže klučičí hlas. „Jsi to ty?“

Rty se mi chvějí tak, že musím otevřít pusu. Ten hlas neznám. Není ani Chadův, ani Peterův. Nepatří nikomu známému.

„Stacey?“ ozve se opět. Stín na zdi se blíží směrem ke mně. Začínám zmatkovat. Baterka mi vyklouzne z ruky, z podpaží mi vypadne hliněná nádoba a s třesknutím se rozbije.

Rychle se otočím a ženu se ke schodům. Tím prudkým pohybem zhasím svíčku, takže se najednou ocitnu v naprosté tmě. Slyším ho za sebou, slyším každý jeho krok na betonové podlaze.

„Počkej!“ křikne. Pak je slyšet řinkot, asi do něčeho vrazil.

Škobrtám po schodech nahoru, vrazím bradou do dřevěného schodu, na prsty mi kape vosk a spaluje mi kůži. Lezu po čtyřech směrem ke dveřím, ale nemůžu nahmatat kliku.

„Stacey, neutíkej přede mnou.“ Jeho hlas zní zběsile a neodbytně.

Popolezu ještě o schod výš, něco se mi zabodne do kolena. Hřebík. Nebo tříska. Slyším se, jak kňučím. Dělá se mi zle. V puse mám pachuč žluči. Kroky jdou po schodech za mnou. Odtáhnou koleno a ozve se křupnutí, jako by se zlomil klacík. Natáhnou se ke klíce a sevřou ji prsty.

Zmáčknu kliku, ale dveře se neotevřou, jako by byly zapřené. Jako by mě někdo chtěl uvěznit vevnitř.

